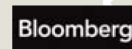


INTERNATIONAL
DEBAT & ANALYSERedaktør: Flemming Rose
flemming.rose@jp.dk

I samarbejde med



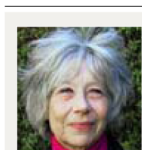
The Washington Post



Dansk Institut For Internationale Studier

Hollande følger lavmælt i Sarkozys udenrigspolitiske fodspor

Frankrig er det præsidenten, der lægger de store udenrigspolitiske linjer. Hvis Hollande ændrer det, vil det betyde et reelt skift i den franske udenrigspolitiske tradition siden de Gaulle.

**ULLA HOLM**
international@jp.dk

Der var ikke megen tiltro til Francois Hollandes udenrigspolitiske evner, før han blev præsident.

Ville "Monsieur Normal" være i stand til at hæve den franske stemme op på et internationalt niveau, således som fransk udenrigspolitisk kultur tilsiger?

Præsident Hollande var derfor hurtigt ude at erklære, at »Frankrig er ikke et hvilket som helst europæisk land. Frankrigs præsident er ikke en hvilken som helst statschef. Præsidenten skal tage initiativer, fordi Frankrig har en international ambition. Det betyder ikke, at Frankrig skal lede, men netop tage initiativer.«

I de 100 dage, Hollande har væ-

ret præsident, har han stort set fulgt i Sarkozys udenrigspolitiske fodspor. Han har ikke ført anti-amerikansk politik, hvad mange franske "atlantister" havde frygtet. Hollande havde kritiserede Sarkozys beslutning i 2009 om fransk genindtræden i Natos militært integrerede kommandostruktur.

Kritikken er nu forstummet, fordi Nato er den eneste militære organisation, der er i stand til at intervenere *out of area*, således som det skete i Libyen.

Der er stort set ingen forskel mellem Sarkozy og Hollandes Afghanistan-politik. Sarkozy ville trække de franske tropper ud af Afghanistan i 2013. Hollande vil, at det sker inden slutningen af 2012. Det meddelte han Obama på Nato-topmødet i Chicago i maj. Franske militærinstruktører forbliver dog i Afghanistan for at træne den afghanske hær.

Politikken over for Iran ændres heller ikke. Sarkozy var nok "hard-

liner", hvad angår stramning af sanktioner, men afveg ikke fra europæisk og amerikansk politik, som hviler på sanktioner og dialog. Hollandes politik er identisk. Spørgsmålet er, hvordan Hollande vil reagere, hvis Israel fortsætter med at true med militære sanktioner over for Iran.

Ligeegyldigt om præsidenten tilhører højre- eller venstrefløj skal han erklære, at Frankrig ville sikre Israels ret til sikkerhed og palæstinensernes ret til en stat. Den regel glemte Sarkozy i begyndelsen af sin præsidentperiode, hvor han erklærede over for arabiske ambassadører, at han var Israels ven.

Der faldt øjeblikkeligt politisk brænde ned. Sarkozy rettede ind og støttede de palæstinensiske myndigheders krav om fuldt medlemskab af Unesco. Hollande fortsætter denne politiske balancegang. Han har udtalt, at Frankrig vil være »en nyttig stemme« i fredsprocessen. Men lige som alle andre stater har han intet bud på, hvordan processen skal sættes i gang.

Hollande har udtalt, at middelhavspolitikken skal have topprioritet. Det havde den også under Sarkozy. Sarkozys middelhavspolitik vil blive husket for to ting: mangel på forståelse for det arabiske forår i

Tunesien og Egypten og militær interventionen i Libyen. Blodbadet i Syrien har givet Sarkozy og højrefløjen chancen for at kritisere Hollandes "passivitet" over for Syrien.

Den 7. august offentliggjorde Sarkozy sammen med lederen af Det Syriske Nationalråd et brev, i hvilket de opfordrer det internationale samfund til at reagere hurtigt over for Syrien. De skriver, at der er store ligheder mellem Syrien og Libyen. Det er en indirekte opfordring til Hollande, at han skal tage initiativ til militær intervention og til oprettelse af en *no-fly zone* i Syrien, således som Sarkozy gjorde i over for Libyen.

Sarkozys middelhavspolitik vil blive husket for to ting: mangel på forståelse for det arabiske forår i Tunesien og Egypten og den militære intervention i Libyen.

Brevet har forårsaget voldsom debat i Frankrig. Hollande har derfor sendt udenrigsminister Fabius på rundrejse i Jordan, Libanon og Tyrkiet for at give økonomisk og politisk støtte til de syriske flygtninge. Samtidig har Hollande udtalt, at Frankrig ikke støtter militær intervention. Støtten kommer i form af humanitær hjælp, kommunikationssystemer, efterretningsoplysninger til oprørerne samt hjælp til politisk koordinering af oprørerne.

Det er nøjagtig det samme, som den tidligere borgerlige udenrigsminister, Alain Juppé, foreslog lige inden præsidentvalget.

Hollande kan risikere at miste sin magt over udenrigspolitikken, hvis det lykkes Sarkozy at skabe et "skyggediplomati" i forhold til Syrien. I Frankrig er det præsidenten, der lægger de store udenrigspolitiske linjer. Hvis "Monsieur Normal" tillader, at andre stemmer kommer ind på hans præsidentdomæne, vil det betyde et reelt skift i den franske udenrigspolitiske tradition siden de Gaulle.

Ulla Holm er seniorforsker ved DIIS med EU, Frankrig og Nordafrika som speciale.